

SEIZOEN 2010-2011

20 februari 2011

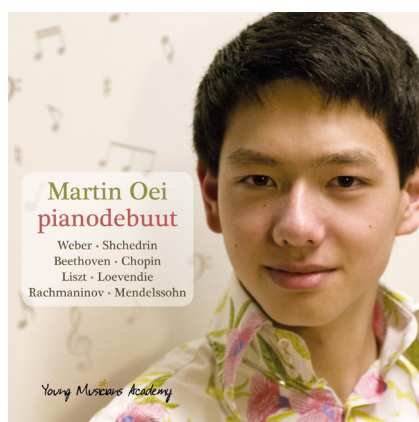
Martin Oei (solo pianorecital)

---

15 jarig aanstormend talent in Koloniekkerk.

Als je op je vijftiende je eerste CD mag presenteren in de Spiegelzaal van het Concertgebouw betekent dat wel iets.

De verwachtingen waren dus hoog gespannen om deze jonge al veelvuldig gelauwerde (Christina Concours,

Grachtenfestival, Steinway Concours etc.) pianist te horen en te zien. Met een forse en krachtige aanslag wist hij de harten van het publiek te veroveren en werkte in vlot tempo een programma af dat velen bekend in de oren moet hebben geklonken. Zeker niet denigrerend bedoeld: dit was Music for the Millions, zoals ooit in het grijze verleden de titel van een serie CD's. Voor deze bijzonder talentvolle jongeman was dit een uitstekende keuze, die volledig paste binnen zijn mogelijkheden en vaardigheden. Het bood hem volop de gelegenheid zijn beheersing van de pianotechniek te tonen en zijn buitengewone virtuositeit te demonstreren.

Begonnen werd met een werkelijk hemelbestormend allegro van Beethoven's Sonate Pathétique, een werk dat zich uitstekend leent voor Martin's stevig toucher, soms even pijnlijk voor het gehoor bij de wat schril klinkende hoge tonen van deze overigens uitstekende

Yamaha vleugel. In het tweede deel, het Adagio wist hij evenwel met de juiste spanning en het zangerige cantabile te ontroeren, waarna hij in het blij Rondo: Allegro kon afsluiten met klanken die deden denken aan dansende kinderen in de lentezon.

In het 200e geboortejaar van Franz Liszt pasten twee kroonjuwelen: voor de pauze Liebestraum nr. 3 en na de pauze Un Sospiro. Van drie door Liszt gecomponeerde Liebesträume is dit de mooiste, bekorend door de meeslepende melodieuze klanken.

Un Sospiro – de zucht – is de derde van drie concertstudies. De bijna dramatische melodie werd afwisselend door de linker dan weer door de rechter hand gespeeld, een prachtige oefening voor het kruisen van de handen over het klavier. In dit geval een pianostudie die een vreugde is om te beluisteren, zeker zoals door Martin Oei geïnterpreteerd, dit in tegenstelling tot de pedagogische werken van de bij studerende minder geliefde Carl Czerny.

Ook Chopin werd twee maal uitgevoerd, twee totaal verschillende composities: allereerst de Nocturne in cis (pas na Chopin's dood gevonden): een gevoelige romantische, bijna melancholische nachtmuziek, zoals voorgeschreven: lento con espressione gespeeld, langzaam en vol expressie.

Het Scherzo nr.2, helemaal Chopin, een snelle dans, sneller dan het menuet, vraag- en antwoordspel, puur romantische deeltjes afgewisseld met een heftig slot, als het vuurwerk na een groot feest.

Het programma bood nog veel meer mooie en afwisselende momenten, de bekende Aufforderung zum Tanz van Carl Maria von Weber, dansen overigens in een pittig tempo afgewisseld door rustige momenten en na het slotakkoord een verrassende herhaling van het bekende thema.

Een geslaagde maar gedurfde presentatie van een Humoresque uit 1975 van de componist Shchedrin, geestig en met pittige dissonanten en schrille hoge tonen. Afgesloten werd met Mendelssohn's Rondo Capriccioso een prachtig werk, het ene moment elegant en lieflijk, dan weer klaterend staccato en eindigend met een flitsende eindspurt, deze virtuoze jonge Martin Oei op het lijf geschreven.

Jan Toor - Locatie: Koloniekkerk, Wilhelminaord. - Bezoekers: 160 - Waardering: ****

20 februari 2011

Van Baerle Trio

TOPTALENT IN WILHELMINAORD.

“De jonge musici van het Van Baerle Trio hebben wortels in Rusland, Frankrijk en Nederland. Hun talenten werden geboetseerd en gesmeed door erkende pedagogische grootheden (als o.a. Jan Wijn) , vervolgens gecoacht door monumenten in de kamermuziek(zoals Dmitri Ferschtman) en het kan niet anders of ze gaan een glanzende toekomst tegemoet.”

Aldus de aankondiging voor hun (inmiddels ook uitverkochte) concert in Vredenburg Utrecht.

We hebben hier derhalve te maken hebben met drie toptalenten: violiste Marian Milstein, cellist Gideon den Herder en de meest getalenteerde jonge pianist die Nederland op het ogenblik heeft: Hannes Minnaar.

Alle drie veelvuldig onderscheiden en winnaars van tal van prijzen in binnen- en buitenland. De Stichting Kolonieconcerten wist voor j.l. zondagmiddag dit Trio te contracteren en verdient hiervoor alle lof en waardering, resulterend in een uitverkochte Koloniekkerk in Wilhelminaoord.

De verwachtingen waren, gezien de publiciteit vooraf, hoog gespannen en inderdaad, ze werden

zelfs overtroffen. Wat een energie, wat een dynamiek, wat een perfect samenspel. Dat bleek al bij het Piano-trio in D groot van Beethoven.

Een boeiende golf van fraaie klanken, soms een eenheid, afgewisseld weer met fluisterzachte bijna romantische momenten. Het ene moment een samenspel van viool en piano, dan weer de piano bijna solistisch met achtergrond ondersteuning van de strijkers. Nu weer zoet en liefelijk, dan weer vol somber klinkende onder-tonen die je de rillingen over de rug deden lopen. Dit alles uitmondend in spookachtig griezelig klinkende bewegingen, die de titel “ Geistertrio ” verklaren.

Van de Rus Rachmaninov (die ruim een eeuw later leefde) werd het Trio Élégiaque nr. 1 uitgevoerd, een jeugdwerk, samengesteld uit 12 episoden, beginnend met een veelbelovend Lento lugubre en eindigend met de treurmars Alla marcia funèbre. Dit alles steeds rond het elegisch thema als een meditatief melancholisch gedicht, aanvankelijk vertolkt door de piano, werd het in de volgende delen gepresenteerd door viool en cello, verlopend in een breed spectrum van klankkleuren.

Om des tijds wille werd het geprogrammeerde Chiasmus van de Nederlander Willem Jeths vervangen door Ackermusik uit 1997 van de 81 jarige Nederlandse componist en musicus Theo Loevendie. Hoewel de lome atmosfeer soms aan het landleven en akkers doet denken, mondt de muziek ook weer uit in een gestructureerde kakofonie, afgewisseld door golvende vioolklanken en meeslepende glissando's. Volgens Louvendie heeft het niets te maken met het landleven, werd het zelfs gecomponeerd in hartje Amsterdam...

Afgesloten werd het concert met een werk van Dvorák, de lyrische ballade “Dumky” in zes delen, steeds wisselend van tempo van zeer langzaam (lento maesoso) tot snel en opgewekt (allegro). Het ene moment echt lyrisch, nadenkend, peinzend, melancholisch, dan weer plotseling veranderend in een storm van uitbundigheid.

Zoveel juweeltjes uit het kamermuziek- repertoire op één middag, dat is pas echt genieten!

Jan Toor (Steenwijker Courant)

Bezoekers: 180 (uitverkocht)

Waardering: (*****)

16 januari 2011

Bennewitz Quartet en Harry-Imre Dijkstra (klarinet)

Subliem strijkkwartet in Wilhelminaoord

Een uitverkochte Koloniekkerk in Wilhelminaoord heeft zondag genoten van het optreden van het Bennewitz Quartet en Harry-Imre Dijkstra.

Alfred Schnittke vestigde zich in 1948 in Moskou, ontwikkelde in de jaren zeventig van de vorige eeuw een eigen componeerstijl en noemde deze polystylisme. Het derde strijkkwartet - daterende van 1983 - uit een serie van zes is uit deze periode en bevat herinneringen aan Beethoven, Orlando di Lasso, Sjostakovitsj en Wagner, veel verschillende stijlen dus. Goed, dat de begeleider van het Tsjechische Bennewitz Quartet, de Nederlander Harry-Imre Dijkstra, het uitverkochte Koloniekkerkje in Wilhelminaoord met enige mondelinge en muzikale toelichting liet kennismaken met dit werk van deze zeer productieve componist. Het kwartet deed in perfect samenspel een goedvoorbereide aanslag op onze oren, verrastesoms met ineens een allerliefst melodietje, weer wreed verstoord door heftige dissonanten, dan weer weemoedig als koraalmuziek.

Ruim 100 jaar eerder leefde de Tsjechische componist Bedrich Smetana en zijn strijkkwartet nr2 in d-mol II was natuurlijk deze vier topmusici op het lijf geschreven. Na een pittig, energiek en hoopvol allegro volgde een meer dansant tweede deel, compleet met een jubelend andante cantabile. Dan te bedenken, dat de componist al acht jaar stokdoof was, dat zijn geestelijke gesteldheid enorm achteruit ging. De harmonische onduidelijkheid, die dit veroorzaakte, werd ruimschoots gecompenseerd door de melodische rijkdom.

Het derde deel was als een vuurwerk-explosie, maar dan weer bijna teder romantisch eindigend, waarna het slotdeel als een jubelende triomf op de 180 aandachtig luisterende toehoorders overkwam.

Opnieuw een eeuw terug in de muziekhistorie kwam ook de klarinettist (Harry-Imre Dijkstra) aan bod. Gelukkig voor ons, dat Mozart bevriend was met de Weense klarinettist Anton Stadler, want daaraan danken wij de heerlijke muziek in deze combinatie. Het nu volgende kwintet componeerde Mozart twee jaar voor zijn dood in 1791: elke van de vijf musici komt volledig aan bod: een sfeerbepalend allegro werd gevolgd door een bijna ontroerend weemoedig larghetto, waarin een opvallend duet tussen de viool en klarinet. Het Menuetto begon nagenoeg eenstemmig en eindigde ook zoals het begon. Het slotdeel, het allegro zat vol heerlijke variaties, waarbij het ene na het andere instrument stralend soleerde dan weer opging in het kleur- en klankrijke geheel: vijf solisten in een perfecte combinatie.

Bijna jaloers laten wij dit ensemble gaan naar onder andere Duitsland, Zwitserland, Spanje, Italië, vervolgens naar de USA en later dit jaar ook nog naar China. Uitstekende ambassadeurs van hun land, niet voor de eerste keer in Wilhelminaoord: januari 2008 traden zij eerder op in dezelfde kerk en maakten toen, net als nu, een onuitwisbare indruk. Met dank aan Harry-Imre Dijkstra voor zijn voortreffelijke (korte en heldere) inleidingen en zijn prachtig aandeel in het kwintet van Mozart na de pauze.

19 december 2010

Vocaal ensemble “Wishful Singing”

Vocaal kwartet verovert Wilhelminaoord

Er was niet veel voor nodig om de harten van de toehoorders In de sfeervolle Koloniekkerk te veroveren: een uitstekend en zeer gevarieerd repertoire werd met een grote perfectie en toch pittig en vol uitstralende blijheid gebracht. Dat gevoel wordt overgedragen maar steeds weer op een andere manier, afhankelijk van het gezongene.

Verspreid over de kerkruimte werd begonnen met een sereen Soveens volkslied, meerstemmig door een

sopraan, twee mezzo-sopranen, een eerste en een tweede alt. Vijf stemmen die als één akkoord klinken, soms fluisterzacht dan weer met krachtige uitschietters, altijd perfect articulerend, ook in elke

vreemde taal zodat iedere tekst volledig tot zijn recht komt. Er zijn dus maar wat korte aanwijzingen nodig om de Sloveense, Jiddische, Scandinavische en Finse teksten te kunnen begrijpen.

Met z'n vijven onder een blauwe paraplu staan maakt de betekenis van Geshem Misharmayin duidelijk en de sfeer van het Jiddische slaapliedje Yankele drukt duidelijk de bezorgdheid uit van de moeder, die zich afvraagt hoe haar zoon tot man zal opgroeien.

Met een eenstemmig slotakkord lijkt alles duidelijk en helder.

Bijzonder is de compositie van de Belgische componist Vic Nees, met drie sonnetten uit een serie van 24 van de 16e eeuwse Franse Renaissance dichteres Louise Labé. Later deze middag verraste hij als arrangeur bij een mooie bewerking van het traditionele Stille Nacht.

Wat opviel was ook de variatie in opstelling van het ensemble en soms een enkele beweging die zonder enige overdrijving het speelse, soms humoristische karakter van het lied accentueerde en precies voldoende was om een te statisch beeld te voorkomen.

Verrassend waren ook de gesproken teksten tijdens het zingen van een Middeleeuwse ballade uit Scandinavië, die vertelden hoe één toekomstige bruidegom zich laat verlokken door een zeemeermin en verdween: 'Nooit werd meer iets van hem vernomen.'

Vijf jonge zangeressen met gevoel voor theater, waren alle lid van het Nationaal Jeugdkoor, besloten in 2005 samen te gaan optreden, naast hun werk als zangeres bij het Groot omroepkoor of als docent aan het Conservatorium. Mezzo Suzanne Verburg dirigeert het Nationaal Jongenskoor, zus Marjolein is dirigent en opleidingsdocent van het Nationaal Kinderkoor. Ook de andere dames zijn allen werkzaam in de wereld van de muziek.

Soms klinkt tussen de serieuze ballades ineens een lied over een verkouden en proestende waterrat, waarbij ook duidelijk te horen is dat we hier met vijf topsolisten te maken hebben.

Na de pauze klonken dus een elftal kerstliederen, traditionals als Deck the Hall, (arrangement van John Rutter), 'Maria die zoude naar Bethlehem gaan' en wat een prachtig pareltje in deze ketting was Bach's 'O Jesulein Süß. Kerstmuziek uit vele landen, alle ontdaan van hun traditionele verpakking in een fris en sprankelend arrangement.

Van rustig en gedragen Vondel's 'O Kerstnacht schoner dan de dagen' tot en met een uitbundig Spaans 'Riu, riu, riu chiu,

Wishful Singing geeft alle menselijke emoties gestalte.

Jan Toor (Steenwijker Courant)

21 november 2010

Esther Ebbinge met Dave Hendry - natuurtrompet, Vincent van Ballegooijen - barokhobo en Tymen Jan Bronda - orgel

---

Aanstekelijk speelplezier in Barokmuziek

WILHELMINA OORD - 'Te wapen, heldhaftige prins', zong Ester Ebbinge met veel zeggingskracht, daarin bijgestaan door signaalmotieven van baroktrompet en hobo. Te wapen hoefden de concertgangers niet op deze vredige en zonnige herfstdag. Wel brachten de musici met de aria van Purcell iedereen in een

verwachtingsvolle stemming; dit kon wel eens een heel goed concert worden.

Inderdaad, Esther 'Ebbinge bleek de 'leading lady' van het ensemble te zijn. Met haar korte en onderkoelde tekstuitleg na de eerste aria, won ze de harten van het publiek voor muziek uit een ver verleden. Geschreven voor de huiskamer, voor een kleine paleiszaal of slotkapel en in dit geval voor een intieme Koloniekkerk. Esther

Ebbinge zong werken waarin de liefde de

hoofdrol speelt, liefde met al haar verrukkingen maar ook met zorgen.

In mooi samenspel met hoboïst Van Ballegooijen klonk een cantate Van Händel, waarin zij met haar uitstraling volledig tot haar recht kwam.

Veel hartkloppingen en hartstochtelijke emoties in de notentekst, vooral in de recitatieven kwam het verhaal tot leven. Samen met de hoboïst versierde Esther in de aria's de noten naar hartenlust, geheel volgens de barokke principes, Hoboïst Van Ballegooijen en trompettist Dave Hendry voerden met begeleiding van Tymen Jan Bronda op kistorgel enkele sonates uit. De Händelsonate in c moll voor hobo eindigde met een puntig uitgevoerde Bourree. Heerlijk speels, met een kwinkelerend fluitregister op het orgel. Hoe intiem het Ahrend kistorgel in een solowerk kan klinken, liet Bronda horen in 'Jesu meine Freude' van

Walther. Muisstil volgde men de bekende melodie uit 1648. Dave Hendry speelde op zijn natuurtrompet een onbekende sonate van

Viviani, een vroegbarok werk en interessant door het lyrische laatste deel, een Adagio. Tymen Jan Bronda toonde zich een ideale begeleider met een enkele keer - zoals in de Sonate van Finger- een wat saaie uitwerking van

de cadensen, waar hij juist daar zijn versieringskunst had kunnen laten horen. Heftige extraverte emoties, daarin is Esther Ebbinge op haar best. Het eenvoudige maar zo mooie 'If Music be the food of Love' verlangt een meer introverte en poëtische benadering dan zij nu liet horen. Als toegift riepen de vier musici ons op opnieuw 'te wapen' te gaan. Nog enthousiaster dan eerst werd de tekst de kerk in geslingerd. Een inspirerende impuls voor de week die komt.

Marja Doorn

24 oktober 2010
The Amsterdam Chamber Soloists

Tymen Huisingh - viool
Thomas Beijer - piano

The Amsterdam Chamber solists bestaan uit vier jong musici, maar in Wilhelminaoord zijn ze ze (op ons verzoek) met z'n tweeën: Tijmen Huisingh: viool en Thomas Beijer: piano. Een goede start van de abonnementsserie.

Thomas Beijer

Voor de pauze wordt sonate KV 304 van Mozart gespeeld. Een werk dat hij componeerde vlak na de dood van zijn vader. Een stuk waarin diepe emoties doorklinken, door het duo uitstekend vertolkt.

Ook wordt voor de pauze nog de sonate nr 1 in G van Johannes Brahms gespeeld. Virtuoze stukken wisselen af met diep melancholische gedeelten. In een van de virtuoze passages van het eerste deel (het vivace) raken de heren elkaar even kwijt. Maar in het volgende adagio en in het allegro zijn ze weer zwaar geconcentreerd. Vooral de pianopartij speelt hier de mooiste tedere klanken.

Na de pauze worden de vijf melodieën voor viool en piano van Prokofiev gespeeld en daarna een andere sonate van Mozart, vrolijk en opgetogen.

Het publiek is met name over die laatste vertolking zeer tevreden en belooft het duo met een daverend slotapplaus.

Tijmen Huisingh

19 september 2010
25-jarig jubileumconcert Sytse Buwalda

Sytse Buwalda - countertenor
David van Ooijen - luit
Vaughan Schlepp - fortepiano
Jean van Vugt - piano

Het was na elk lied van deze mannelijke altstem, dat het enkele momenten stil bleef in de akoestisch mooie ruimte van dit oude Koloniekkerkje. Sytse Buwalda weet met zijn aansprekende voordracht en fraaie stem zoveel indruk te maken dat het publiek zich even los moet maken van de knap opgebouwde spanning alvorens met applaus te reageren.

Een twintigtal van de mooiste, gedeeltelijk via keuze van de bezoekers gekozen liederen kwam voorbij, stuk voor stuk maakten ze grote indruk:

Voor elk lied werd kort verteld wat de inhoud was zodat ieder het verhaal kon volgen, zelfs als het in oud Engels, Italiaans of Frans werd gezongen. De programmakeuze was een fractie van het in 25 jaren opgebouwde repertoire, waarvan - zegt de zanger- hij nu afscheid wil nemen met enkele jubileumconcerten

om daarna een nieuwe start te maken met vooral veel lichte muziek.

Sytse Buwalda begon de middag met een prachtig Ave Maria, mooie lange lijnen in één stroom van zuivere klanken, Elk woord verstaanbaar, elke noot op zijn plaats en dat geldt zowel voor oude Engelse ballades als voor Ierse liefdesliedjes als 'Danny Boy' of als het gaat over de Primroses als getuigen van een liefdesverhaal, dat eindigt met hollen naar de kerk ...

Een gedicht van Willem Kloos (Ik ween om bloemen in de knop gebroken) werd gevolgd door een ballade met tekst van Goethe over een vertrappt viooltje,

De begeleiding (forte-piano, luit, gitaar) had een uiterst belangrijke taak, maakte de presentatie compleet en was in uitstekende handen van gitarist David van Ooijen en pianist Vaughan Schlepp die precies de klanken voortbrachten die bij zang en tekst pasten.

De kerk, met ongemakkelijk zittende kerkbanken was stampvol en inderdaad, na enige tijd wordt je als toehoorder zo geboeid dat je dit ongemak vergeet. Buwalda sloot af met een prachtig 'Summertime' van Gershwin na een even ontroerend 'Bist, du bei mir' van Anna Magdalena Bach. Bij de toegift 'Plaisir d'Amour' zong of neuriede de hele kerk mee bij het refrein.

Een lang programma, ja, maar geen moment van verveling!

Jan Toor, **Steenwijker Courant**
